

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: A. O.**, zastoupen JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Pekárenská 12, Brno, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 5. 2005, č. j. 33 Cad 15/2005 - 21,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Milanu Bedrošovi **se** odměna **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá včas podanou kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Brně blíže označený v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2005, č. j. X. Tímto rozhodnutím žalované došlo k úpravě výměry důchodů v souladu s nařízením vlády č. 565/2004 Sb., a to tak, že se od lednové splátky 2005 stěžovateli zvýšila procentní výměra plného invalidního důchodu o 5,4 %, tj. o 309 Kč a základní výměra na 1400 Kč, tj. o 90 Kč, celkem tedy stěžovateli na základě rozhodnutí žalované přísluší důchod ve výši 7419Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně, jelikož se domnívá, že byl rozhodnutím žalované zkrácen na svých právech. V žalobě namítal, že rozhodnutí žalované je v rozporu s ustanovením zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a tvrdí, že je nutné zvýšení důchodů upravit tak, aby odpovídalo celkovému tržnímu hospodářství, v němž ceny narostly o více jak 20 % a tedy zvýšení procentní výměry důchodu o 5,4 % není odpovídající.

Krajský soud v Brně zamítl žalobu rozsudkem ze dne 2. 5. 2005 jako nedůvodnou. Své rozhodnutí soud zdůvodnil tím, že vláda v souladu s růstem úhrnného indexu spotřebitelských cen a v souladu se zákonem o důchodovém pojištění, nařízením č. 565/2004 Sb., zvýšila důchody od lednové splátky 2005 a že žalovaná pro své rozhodnutí řádně zjistila skutkový stav, pro jeho zhodnocení vybrala příslušnou právní normu a její postup je tak v souladu s platným právním řádem.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, v níž namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tuto nezákonnost spatřuje v tom, že soud posuzoval právní otázku dle nařízení vlády č. 545/2004 Sb. (zcela zřejmě č. 565/2004 Sb.), kterým byl zvýšen jeho invalidní důchod, a toto nařízení není dle názoru stěžovatele vydáno v souladu s ustanovením § 67 zákona o důchodovém pojištění v platném znění. Konkrétně uvádí, že zvýšení procentní výměry důchodů o 5,4 % dle uvedeného nařízení neodpovídá celkovému zvyšování cen o více než 20 %. Stěžovatel má za to, že nařízení vlády je v rozporu s ústavním pořádkem, a to z toho důvodu, že nebylo vydáno v souladu s § 67 zákona o důchodovém pojištění. Namítá, že krajský soud měl postupovat dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR, kde je uvedeno, že dojde-li soud k závěru, že zákon jehož má být při řešení věci použit, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Stěžovatel se domnívá, že měl krajský soud postupovat právě tímto způsobem a jelikož se tak nestalo, považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Brně (zcela zřejmě Krajského soudu v Brně) ze dne 2. 5. 2005 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se k důvodům kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku a je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť je z jejího obsahu zřejmé, že stěžovatel uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost není důvodná.

K výše uvedeným stěžovatelovým námitkám Nejvyšší správní soud konstatuje, že nařízení vlády č. 565/2004 Sb., které stanovilo zvýšení důchodů, bylo vydáno podle § 67 zákona o důchodovém pojištění, který zmocňuje vládu k úpravě zvyšování důchodů a stanoví závazná pravidla pro jejich zvyšování.

Dle § 67 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném k datu vydání citovaného nařízení, zvýšení důchodů mělo být stanoveno tak, aby u průměrného starobního důchodu činilo částku odpovídající nejméně 100 % růstu cen zjištěného v období srpen 2003

(měsíc následující po posledním měsíci období pro zjišťování růstu cen použitého při předchozím zvýšení důchodů) až červenec 2004 a dále, aby odpovídalo nejméně jedné třetině růstu reálné mzdy zjištěného za rok 2003.

Stěžovatel namítá, že růst cen činil 20 % (neuvádí v jakém období) a že tento růst měl být promítnut do zvýšení důchodů. Z veřejně dostupných zdrojů (internetové stránky Českého statistického úřadu www.czso.cz) lze zjistit, že v rozhodném období definovaném zákonem o důchodovém pojištění (srpen 2003 až červenec 2004) růst cen činil 3,2 % (zákon o důchodovém pojištění užívá jako kritérium růst úhrnného indexu spotřebitelských cen za domácnosti celkem). Stěžovatelem namítaný růst cen 20 % neodpovídá statisticky zjištěným veličinám rozhodným pro zvýšení důchodů. (Nejvyšší správní soud nyní ponechává stranou kritérium růstu indexu reálné mzdy, jež je rovněž pro zvýšení důchodů určující, neboť v tomto ohledu stěžovatel ničeho nenamítá, jen pro úplnost soud uvádí, že růst mezd -definovaný jako růst indexu reálné mzdy - činil v rozhodném období 6,63 %, přičemž ve zvýšení důchodů nutno promítnout nejméně jednu třetinu růstu reálné mzdy). Pokud citované nařízení vlády stanovilo, že se zvýší v roce 2005 důchody o 5,4 % (procentní výměra) a 90 Kč (základní výměra), pak zjevně nijak nevybočilo - s ohledem na statisticky zjištěný růst indexů spotřebitelských cen a reálné mzdy - z kritérií vymezených zákonem o důchodovém pojištění v § 67.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítá, že citované nařízení vlády nebylo vydáno v souladu s ústavním pořádkem ČR, a to pro rozpor s § 67 zákona o důchodovém pojištění a nesoulad mezi zvýšením důchodu a zvyšováním cen v tržním hospodářství jako celku. K tvrzenému rozporu nařízení vlády a zákona o důchodovém pojištění se Nejvyšší správní soud již shora vyjádřil, k námitce rozporu s ústavním pořádkem pak může jen uvést, že takto nebyla podána v žalobě, krajský soud ji neposuzoval, a proto se k ní zásadně nemůže vyjádřit ani podepsaný soud (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.); nelze ovšem odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel v kasační stížnosti k tvrzenému rozporu s ústavním pořádkem nepřináší žádné bližší odůvodnění, které by mohlo být základem pro jakkoliv akademické vyjádření Nejvyššího správního soudu. Za těchto okolností lze pouze konstatovat, že pochybnosti o ústavnosti cit. nařízení vlády Nejvyšší správní soud nesdílí a shora uvedený výklad k tomu nezavdává žádné příčiny.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná nemá na základě § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů, přestože byla procesně úspěšná.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 33 Cad 15/2005 - 42 ze dne 27. 2. 2007 ustanoven zástupce, advokát JUDr. Milan Bedroš. Nejvyšší správní soud zástupci odměnu nepřiznal, jelikož k písemnému podání kasační stížnosti dne 1. 6. 2005 stěžovatelovým jménem došlo na základě plné moci udělené JUDr. Milanu Bedrošovi dne 19. 5. 2005. Dále Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za úkon spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, jelikož ustanovený zástupce neuvedl ani neprokázal, že došlo k uskutečnění první porady s klientem dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Ze správního spisu vyplývá, že po usnesení o ustanovení zástupce dne 27. 2. 2007 k žádnému dalšímu úkonu právní služby nedošlo, a proto soud odměnu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu